

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939972784/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

— »Ja«, svared den unge Ditlef, »skal atter med Fred
I Danmark vi herske, maa han fra Thronen ned,
Alt er det engang hændet, og det kan skee igjen,
At Danmarks Konge fanges af udlændiske Mænd.«

»Du veed«, ham svared Eckhard, »jeg tidt har tænkt
derpaa,
Dog vogte ham hans Kæmper, hvorhen han monne
gaae,
Ham vogte hundred Glavind ved Nat og ved Dag,
Ditlef, min gode Væbner, det bl'er en farlig Sag.«

— »Dog tidt han rider ene bag Birk og Bøgeriis,
Ei er han da forsigtig, endskjøndt han kaldes viis,
Han rider uden Følge med Høg og med Hund,
Da beder han den tamme Hind alt i den Rosenlund.«

— »Dersom alt Andet glipper, vi prøve kan derpaa,
Men denne Gang, min Ditlef, ere vi altfor faa,
Dog har med Lybek og Gulland han nylig yppet
Twist,
Kan de ham overvinde, behøves ei vor List.«

JAGTEN.

Under de høie Bøge var hugget mangan Sti,
Der red Konning Volner med sit Følge forbi;
De vilde Dyr i Skoven ei glæded sig derved,
Den jagtlystne Skare lod dem kun liden Fred.

Foran de ædle Gjester red Danmarks høie Drot,
Staalbuen at spænde forstod den Herre godt,
Kjølver og lette Pile fløi gjennem Skovens Net,
De bladløse Bøge kun skjulte Vildtet slet.

Solstraalerne blinked i Luften klar og blaa,
Paa alle Veie speided de Sporhunde graae,
Bønderne gik i Rækker og gjente Vildtet til,
Da begyndte de Jægere det lystige Spil.

Herlig klang i Skoven de gyldenblanke Horn,
Mens Hundeglammet gjenlød fra Krat og fra Torn,
De Riddere sig spredte bag Busk og høien Bøg,
De jaged kun med Mynder, men ei med flyvende
Høg.

De ædelige Fruer dem fulgte med Lyst,
De blanded deres Stemmer med Jægerens Røst,
Sadlerne vare spændte med silkehvide Baand,
Med Sølvørtøilen leged da mangen fager Haand.

Hundeglammet opsteg høit under vilden Sky,
Ei vidste Hjorten og Hinden, hvorhen de skulde flye,
Daadyr og letten Hare kunde sig ikke skjule,
Pilene fløi i Luften, liig rovlystne Fugle.

Tovelil den Fagre heel nærved Kongen red,
Sig løste hendes Fletninger, de faldt i Vinden ned,
Da flagred over Skuldrene det udslagne Haar,
Liig guldfarvede Skyer, der bagved Solen gaaer.

Hun sad heel rank paa Hesten, heel kjæk var hendes Aand,
Da spændte hun sin Bue med hviden Jomfruhaand
Og sigted mod et Raadyr, som flygted med Iil,
Da sank det til Jorden for den vingelette Pæl.

Kong Volmer smilede venlig, han tænkte ved sig:
»Blandt alle Verdens Qvinder hun passer bedst for mig.«
Han sagde: »Favre Jomfru, I har Lykken til Ven,
I seirer uden Møje, hvor I Jer vender hen.«

Hvorlænge Jagten vared, har Ingen mig fortalt,
Ei heller kan jeg sige, hvormeget Vildt der faldt,
Dog hvisked en gammel Jæger, han syntes lidet fro:
»Skal alle Dyr da skydes, som her i Skoven boe?

Hvis saa de vilde færdes endnu i Dage tre,
Da fik man i Skoven ingen Hjort meer at sec,
Daadyr og letten Hare, Alt blev ødelagt,
Gud frelse de gode Skove fra denne vilde Jagt!«

Til Kongeborgen atter det lange Følge red,
Gjennem de Hestedækner trængte Gangernes Sved;
Da sagde de Riddere: »Det var en herlig Fest,
Men denne Dag paa Jagten, den var dog allerbedst.«

— Fru Helvig saae fra Vinduet i Borggaarden ned,
Hvor Tovelil den Fagre ved Kongens Side red;

